

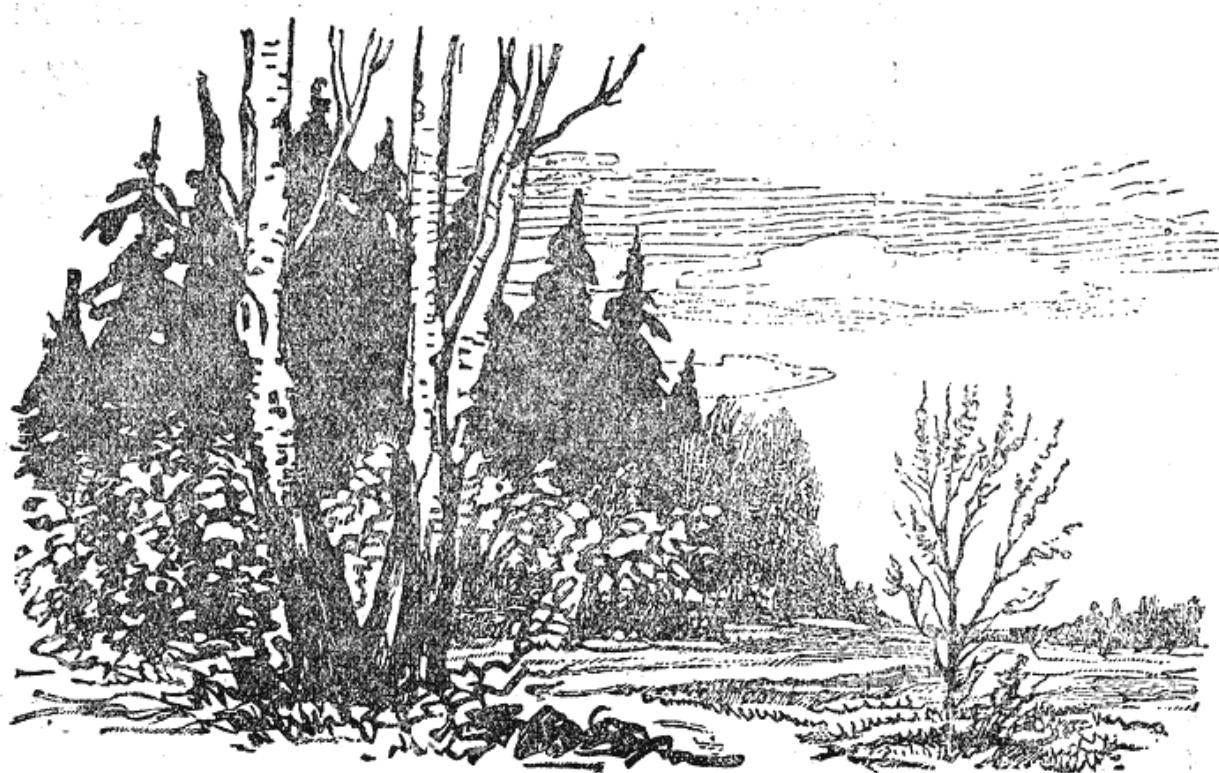
КОНСТАНТИН УШИНСКИ

ИСТОРИЯТА НА ЕДНА

ЯБЪЛЧИЦА

Превод от руски: Ангел Карадийчев, 1952

chitanka.info

I

Расло в гората диво ябълково дърво: през есента паднала от него една кисела ябълка. Птиците изкълвали ябълката, кльвнали си и от зърнцата. Само едно зърнце се скрило в земята и останало.

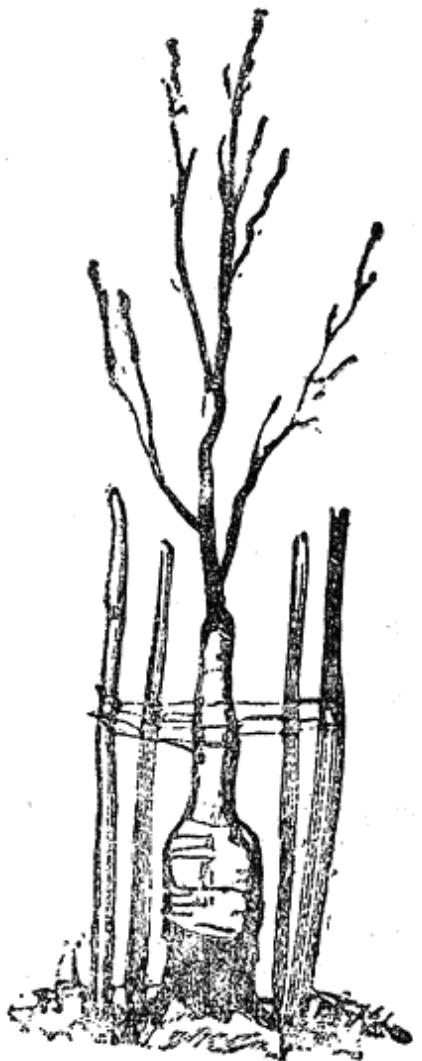
През зимата зърнцето пролежало под снега, а през пролетта, когато слънчицето напекло влажната земя, зърното започнало да никне: пуснало надолу коренче, а нагоре изкарало двете първи листенца. Между листенцата се проточило стъбълце с пъпка, а от пъпката горе излезли зелени листца. Пъпка след пъпка, листец след листец, клонче след клонче — и след пет години на мястото, където паднало зърнцето, стояла хубавичка ябълчица.

Дошъл в гората един градинар с лизгар, видял ябълчицата и рекъл:

— Ето едно хубаво дръвче, то ще ми свърши работа.

Разтреперала се ябълчицата, когато градинарят почнал да я изравя, и си помислила:

„Свърши се с мене!“

Но градинарят внимателно изкопал ябълковото дръвче, не повредил коренчетата, пренесъл го в градината и го посадил в хубава земя.

II

Подгордяла се ябълчицата в градината: „Трябва да съм рядко дърво — помислила си тя, — щом ме пренесоха от гората в градината“, и отвисоко поглеждала наоколо си към некрасивите подкастрени стъбълца, завързани с парцалчета: тя не знаела, че е попаднала в разсадник.

На другата година градинарят дошъл с един крив нож и започнал да кастири ябълчицата. Разтреперала се ябълчицата и си помислила: „Е, сега вече с мене е свършено!“

Градинарят отрязал цялото зелено връхче на дръвчето, оставил само стъбълцето, но и него разцепил отгоре. В цепнатината градинарят вмъкнал една млада издънка от хубава ябълка, замазал раната, завързал я с парцалче, заобиколил

новия присад с колчета и си отишъл.

III

Заболяла ябълчицата: но тя била млада и силна, скоро се поправила и сраснала с чуждото клонче. Пие клончето сока на силната ябълчица и бързо расте: пуска пъпка след пъпка, лист след листец, изкарва издънка след издънка, клонче след клонче и след три години дръвцето цъфнало с бело-розови благоуханни цветове. Опадали белорозовите листенца и на тяхното място се появили зелени плодници, а към есента плодниците се превърнали в ябълки, но не вече диви киселици, а големи, червени, сладки ябълки, които се топели в устата!

И така хубавичка станала ябълчицата, че идвали от други градини да вземат от нея филиз за присаждане.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.